

andre maaske i noget Mon kunde tage Lære af, og i den Retning vil jeg tilstaa, at jeg har Respekt for Landstingets sunde og fornuftige Omdømme, ikke blot hos mine Partifæller, det gamle Højre, men ogsaa hos de frikonservative; dog beundrer jeg ikke saa meget disses Fornuft som deres Evne til at tage denne Fornuft fangen under Partidisciplinens Pisk.

Men Grunden til, at jeg har draget denne Sag frem, skønt det maaske havde været mindst lige saa behageligt for mig ikke at gøre det, men at tie stille, er den, at jeg har villet gøre opmærksom paa, at det høje Ting til næste Aar — og jeg haaber ogsaa, den høje Regering vil hjælpe dertil — bør lægge Arbejdsplanen saaledes, at vi faa Tid til at sætte os ind i de Lovforslag, der gaa fra Tinget, saa at vi vide, hvad vi stemme om, at ikke blot Ordførerne vide det, men ogsaa de menige Medlemmer. Hvis vi faa Jernbaneloven igennem i Aar — altsaa, hvis Samlingen bliver forlænget —, er jeg sikker paa, at der kun er faa Medlemmer, der vide Besked om noget andet end den Bane, der angaar deres egen Egn. Jeg tror, at de ærede Ministre vilde gøre sig selv og Tinget en Tjeneste ved at gennemføre Sagerne langsomt og gelinde og fordele dem saa fornuftigt mellem Folketing og Landsting, at der virkelig kunde blive arbejdet paa dem, og at Folketinget ikke skal handle saaledes som i Aar, som en Hak-kelsemaskine, der rent automatisk har at besørge Lovforslagene videre.

Formanden: Det ærede Medlem bruger Udtryk om Folketinget, som ikke ere ganske heldige.

Jensen-Sønderup: Hvad det angaar, at Sagen skulde have været jaget igennem, saaledes at ingen skulde have faaet Tid til at sætte sig ordentlig ind i den, er det ikke mig, det tilkommer at afgøre noget som helst i saa Henseende. Men jeg vil sige til det ærede Medlem, at hvis det var et helt nyt Forslag, som ingen havde haft Lejlighed at tænke over eller sætte sig ind i tidligere, kunde det maaske være fejl, at Sagen gik igennem uden Udvalg. Der er for Resten ikke en eneste, der har ytret Ønske — hverken under Forhandlingerne eller privat, som det undertiden sker — om, at Sagen skulde i Udvalg. Men det er jo tværtimod et Spørgsmaal, som har været fremme, og som jeg allerede har belyst under Finanslovens første Behandling. For Resten har det ogsaa været under

Behandling i selve Finansudvalget, hvad det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Birck) jo ikke har haft Lejlighed til at overvære. Det har været omtalt baade under Finanslovbehandlingen og under Forhandlingerne om Statsbrandforsikringsfonden, og endelig havde vi selve Lovforslaget til Behandling her i Tinget, saa at man ikke kan sige, at det kommer saadan bag paa Folk, og det kan heller ikke være kommet bag paa det ærede Medlem.

Vi fik nu at vide, at han var fuldstændig enig med det ærede Medlem for Frederiksberg (P. G. C. Jensen) i Landstinget og, saa vidt jeg forstod, ogsaa enig med en anden æret Landstingsmand i, at man her nede i Folketinget havde stemt for noget, man ikke vidste Besked om. Jeg gaar ud fra, at det er det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds, der har bibragt sin Meningsfælle i Landstinget denne Opfattelse, og denne kan altsaa gælde for det ærede Medlems Vedkommende og maaske for hans Partifællers Vedkommende, men det er forkert derfra at slutte, at det er gaaet alle andre Medlemmer i Tinget ligesaadan, at man har stemt for en Sag uden i mindste Maade at sætte sig ind i den.

Nu har det ærede Medlem for Ringsted (Zahle) ogsaa fundet, at han delvis burde slutte sig dertil og altsaa gøre opmærksom paa, at han ogsaa har været med til at stemme for noget, som han ikke havde sat sig saa meget ind i, at han rigtig vidste, hvad han stemte for: Det ærede Medlem kunde have ønsket, at der var Tid til at give Sagen en grundig Behandling i et Udvalg. Det mener han ikke, der er, og derfor vil han som sædvanlig afholde sig fra at stemme. Jeg har ikke noget som helst imod, at Samlingen løber ud med, at de to ærede Medlemmer, det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds og det ærede Medlem for Ringsted, give deres egne Attester for, hvor stor den saglige Indsigt er, som de her paa Rigsdagen sætte ind, naar Talen er om at forhandle et mindre Spørgsmaal. De to ærede Medlemmer have selv givet dem selv og deres Parti en Attest, som jeg ikke har noget som helst imod, at de gaa ud med, naar Samlingen slutter.

Birck: Den ærede Minister og ogsaa det ærede Medlem (Jensen-Sønderup) nævnte, at jeg ved Statsbrandforsikringslovens Behandling i 1904 eller 1905, hvornår det nu var, havde sagt, at Statskas-